

A Dunakeszi Járásbíróság

a [REDACTED] ügyvéd által képviselt **Inhold Pénzügyi Zrt.** (1062 Budapest, Bajza u. 17-19.) felperesnek –

a dr. Némethi Gábor (1123 Budapest, Táltos utca 15/b. VII/2.) ügyvéd által képviselt [REDACTED] alperes ellen

deviza alapú lízingtartozás megfizetése iránt indított perében meghozta a következő

Í T É L E T E T

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek [REDACTED] Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül elektronikus úton vagy a nem elektronikusan kapcsolatot tartó fellebbező fél esetén papír alapon 3 példányban a Dunakeszi Járásbíróságon előterjesztett, a Budapest Környéki Törvényszékhez címzett fellebbezéssel lehet élni.

Az ítélet elleni fellebbezést a másodfokú bíróság akkor bírálja el tárgyaláson, amennyiben a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a másodfokú bíróság azt indokoltnak tartja, vagy az ügyben tárgyaláson fogatosítandó bizonyítást kell lefolytatni. A felsorolt eseteken kívül a másodfokú bíróság a fellebbezés elintézése során tárgyaláson kívül jár el.

A másodfokú bíróságnak a peres felek kérelme alapján sem kell fellebbezési tárgyalást tartania, ha

- jelen eljárás hivatalból /a Pp. 240. § (1) bekezdésében foglalt/ vagy kérelemre /a Pp. 241. § (1) bekezdésében meghatározott/ történő megszüntetésére alapot adó ok az elsőfokú vagy a másodfokú eljárásban fennáll,
- amennyiben az elsőfokú bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva,
- az ítélet meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben törvény értelmében kizáró ok áll fenn,
- az ítélet olyan orvosolhatatlan formai hiányosságban szenved, amely miatt érdemi felülbírálatra alkalmatlan,
- a fellebbezés csak a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével, illetve az előzetes végrehajthatósággal kapcsolatos, illetőleg

– a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

A fellebbező félnek tárgyalás tartására irányuló kérelmét a fellebbezésében kell előterjeszteni; a fellebbező fél ellenfele a fellebbezési tárgyalás tartását a fellebbezés részére történő kézbesítésétől számított 15 napon belül kérheti.

INDOKOLÁS

A bíróság a felek előadása és a periratok alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A perben nem álló CIB Lízing Zrt. felperesi jogelőd, mint lízingbeadó mint lízingbevevő, alperes és a perben nem álló [REDACTED], mint társa-lízingbevevő 2006. február 14. napján RZ [REDACTED] B [REDACTED] számon svájci frank alapú pénzügyi lízingszerződést (továbbiakban: „szerződés”) írt alá. A lízingtárgy egy 2006. gyártmányú Chevrolet gyártmányú Lacetti 1.4 típusú személygépkocsi volt (rendszáma [REDACTED]).

A gépjármű bruttó vételára 3.459.000,-Ft volt. Az alperes első lízingdíjként a 345.900,-Ft összeget teljesített, a fennmaradó 3.113.100,- Ft vételarat felperesi jogelőd fizette meg a perben nem álló szállító részére, majd felperesi jogelőd alperes használatába adta a gépjárművet 2006. február 27. napján.

A szerződés értelmében alperes 120 hónap futamidő alatt havonta 39.222,-Ft összegű lízingdíj megfizetésére volt köteles csekken, az esedékesség későbbi meghatározásáig, az ajánlat szerint.

A szerződés V. pontjának utolsó bekezdése szerint a Lízingszerződés által nem szabályozott kérdésekben az ÁSZF és a Lízingbeadó Üzletszabályzatának rendelkezései az irányadók. A Lízingbevevő aláírásával elismeri, hogy a Lízingbeadó a jelen Lízingszerződés megkötésekor minden olyan szerződési feltételről tájékoztatta, amely *jogszabály erejénél fogva* válik a jelen Lízingszerződés részévé.

A szerződés VI. pontja „Fizetési kötelezettségek módosulásai” cím alatt tartalmazza, hogy a lízingbevevő tudomásul veszi, hogy a finanszírozás devizaneme szerinti referencia-kamatláb változásának, valamint deviza-alapú szerződések esetén az árfolyam változásának, valamint a gépjármű vételár-emelkedésének kockázatát viselni köteles, amelyek eredményeként a fizetendő lízingdíjak az ÁSZF 23-25. pontjai szerint módosulhatnak.

Az ÁSZF 23. pontja szerint amennyiben a Lízingbeadó által a gépjármű tulajdonjogának megszerzéséért ténylegesen kifizetett bruttó vételár bármilyen okból meghaladja a gépjárműre kötött adásvételi szerződésben rögzített bruttó vételarat, a Lízingbeadó – megítélése szerint – a vételár-különbözet alapul vételével egyoldalúan módosíthatja a lízingdíjat, vagy a Lízingbevevőt felszólíthatja a különbözet egy összegben történő megfizetésére, amelynek teljesítésére a Lízingbevevő a felszólításban foglaltaknak megfelelően köteles.

Az ÁSZF 24. pontja többek között tartalmazza, hogy a Lízingbeadó jogosult a referencia-kamatláb változásának függvényében módosítani a hátralevő lízingdíjak összegét az alábbiak

Dunakeszi Járásbíróság
1.P.20.619/2021/11.

szerint: a Lízingbeadó a Lízingszerződésben meghatározott időközönként („felülvizsgálati periódus”) vizsgálja felül a referencia-kamatláb értékét. Amennyiben a felülvizsgálatkori érték a Lízingszerződés hatálybalépésének napjára jegyzett értéktől a Lízingszerződésben rögzített küszöbértéket meghaladó mértékben eltér, akkor a Lízingbeadó a tényleges, teljes változásnak megfelelően módosíthatja a hátralevő lízingdíjakat.

Az ÁSZF 25. pontjában foglaltak alapján a lízingdíjak forintban kifejezett összege a mindenkori esedékességkor a CIB Bank Rt. deviza eladási árfolyamán kerül meghatározásra. A lízingdíjak számlázása a Lízingbevevő részére az alábbiak szerint történik: a Lízingbeadó a számlázás napján az esedékességhez legközelebb eső ismert árfolyamon meghatározott lízingdíjról küld értesítést a Lízingbevevőnek, majd a következő esedékességkor kiállított kamatszámán kerül kiterhelésre/jóváírásra az előző esedékesség időpontja és a számlázáskor érvényesített árfolyam közötti árfolyamváltozás(ok) alapján forintban számított árfolyamkülönbözet.

A szerződés VII. pontjában a felek rögzítették, hogy a késedelmi kamat mértéke a mindenkori jegybanki alapkamat kétszerese.

A szerződő felek a felperesi jogelőd írásos ajánlata alapján (2010.01.15.) 2016.03.21. napjáig átütemezték, az alperes azt 2010.01.28. napján írta alá. A változott részlet 2010.02.22-től havi 240,38 CHF, míg 2012.02.20-tól 345,39 CHF volt, a kamatot 14,62%-ban határozták meg.

Alperes a szerződésben vállalt lízingdíj fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért felperesi jogelőd 2012. november 21. napján kelt levelében a szerződést azonnali hatállyal felmondta és a 3.285.595,- Ft követelést egy összegben esedékessé tette. Az alperes a felmondó levelet 2012. december 11. napján vette át.

A felperes és a felperesi jogelőd 2014. július 1. napján kelt levelükben tájékoztatták alperest, hogy a követelést a felperesi jogelőd a felperesre engedményezte, egyúttal a felperes felszólította alperest a fennálló 1.935.231,-Ft tőkéből és 1.022.390,-Ft ügyleti kamat és díjból álló fizetési kötelezettségének teljesítésére. A felhívás az alperes részére 2014. július 17. napján kézbesítésre került.

Az alperes 2014. július 21. napi keltezéssel részletfizetési kérelemmel fordult felpereshez, amelyben a tartozását elismerte. Kérte tartozásának átütemezését olyan módon, hogy tartozását havonta 5.000,-Ft-os részletekben törleszthesse. Felperes a kérelemhez csak olyan módon járult hozzá, ha alperes a tartozását havonta 12.500,-Ft-tal törleszti.

A felperes a lízingtárgyat visszavételéről, hollétéről nem tudott nyilatkozni, az alperes állította, hogy azt a felperesi jogelőd visszavette.

Az alperes 2015. május 12. napján érkezett kérelmében kérte a DH törvények szerinti elszámolást. A felperesi jogelőd 2015. április 16. napján a 2014. évi XL. törvény alapján elkészítette alperes részére az elszámolást, mely elszámolást alperes 2015. április 30. napján átvett. Az elszámolás adatai szerint a tisztességtelenül felszámított összeg 1.323.346,-Ft volt, CHF-ben nem került meghatározásra, a tisztességes kamat 8,62% volt, egyúttal ismételtén tájékoztatta alperest, hogy a követelés a felperes részére engedményezésre került. A becsatolt elszámolásból nem tűnt ki, hogy a felperesi jogelőd milyen jogcímre számolta el a tisztességtelenül felszámított összeget.

Dunakeszi Járásbíróság
1.P.20.619/2021/11.

A felperes az alperes ellen 2019. április 15. napján fizetési meghagyásos eljárást kezdeményezett, a dr. Szalai Levente közjegyző által kibocsátott 43011/Ü [REDACTED]/2019/2. számú fizetési meghagyással szemben az alperes ellentmondással élt, ennek folytán perré alakult.

A felperes módosított keresetében (1.P.20.421/2019/20., petitum módosítása) **kérte**, hogy a bíróság kötelezze alperest **lízingtartozás jogcímen** 1.678.882,-Ft tőke és a tőkeösszeg után 2015. július 15. napjától a kifizetés napjáig számított a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére. Keresete jogalapjaként a rPtk. 525. § (1) bekezdésének e) pontját, a 298. §, 299. §, a 318. §, a 328. § a 339. §-át és a rHpt. 1. § (1) bekezdés a) pont, 3. § (1) bekezdés c) pont és annak 2. számú mellékletét jelölte meg. Egyebekben az 1.P.20.421/2019/4. szám alatt benyújtott keresetlevelében, kölcsön jogcímen előterjesztett tény- és jogelőadását, jogi érvelését tartotta fenn.

Felperes kereseti kérelme indokául előadta, hogy alperes a közte és felperes között megkötött szerződésből eredő fizetési kötelezettségének nem tett eleget, melynek okán a kereseti kérelem szerinti összeget felperesnek, mint engedményesnek megfizetni tartozik. Tekintettel pedig arra, hogy alperes fizetési kötelezettségének teljesítésével késedelembe esett, így a szerződésben rögzített mértékű késedelmi kamat iránti fizetési kötelezettség is terheli. Felperes kereseti kérelme alátámasztására folyószámla kivonatokkal és részletes hiteltörténeti kimutatást nyújtott be. A szerződés felmondása álláspontja szerint indokolt és megalapozott volt az alperes felhalmozott tartozására tekintettel és a BH2019.5.132. sz. határozatra figyelemmel, ami szerint ha a felmondás idejében a felmondás jogszerű volt, akkor azt jogszerűnek kell tekinteni akkor is, ha a DH2 törvény alapján az adós túlfizetése bizonyosodik be később.

Alperes érdemi ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és felperes perköltségeiben való marasztalását. A keresetet jogalapjában vitatta. Álláspontja szerint a felperes nem tájékoztatta alperest a szerződést érintő árfolyamkockázatról, ezért a szerződés semmis.

Vitatta továbbá a szerződés felmondásának érvényességét, figyelemmel arra, hogy a 2014. évi XXXVIII. törvény vélelmet állított fel a felperes vonatkozásában a tisztességtelen szerződési feltételek alkalmazásáról. A 2014. évi XL. tv. 45. §-a kinyilvánította, hogy a felmondási ok bekövetkezésének megállapításához az e törvény szerinti elszámolási eljárás lezárultát követően van mód, figyelembe véve az elszámolás eredményét. A felmondás tehát – alperes szerint – érvénytelen. A felmondás érvénytelensége alperes szerint abból is levezethető, hogy nem előzte meg fizetési felszólítás, ami a C-537/12. és a C-116/13. számú egyesített Európai Unió Bíróságának ítélete alapján kötelező lett volna. A felmondás továbbá azért is érvénytelen, mert súlyos szerződésszegés nem történt, a 298.299,-Ft tartozása volt, 1.323.346,- Ft tisztességtelenül felszámított összeg, mely a lízing összeghez képest felmondást nem alapozhat meg. A felmondás érvénytelenségéből alperes szerint az is következik, hogy az engedményezés szintén érvénytelen. Az alperes vitatta a felperes számszaki levezetését is, álláspontja szerint abból nem vezethető le felperes követelése. Hivatkozott a (r)Hpt. 203. § (6)-(7) bekezdéseire, a Ptk. 209. § (4) bekezdésére, 2/2014. PJE és 6/2013. PJE szerinti értelmezésre és a Ptk. 209/A (2) bekezdésére.

A kereset megalapozatlan.

A bíróság a fenti tényállást a Polgári Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. (Pp.) 279. § (1)-(2) bekezdése szerint a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapította meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és meggyőződése szerint bírálta el. A bíróság az alperes szerződés semmisségi kifogását vizsgálta, és megállapította a lízingszerződés semmisséget a következők szerint.

A bíróság megállapította, hogy a felperesi jogelőd és alperes között zárt végű pénzügyi lízingszerződés jött létre, mely fogyasztói és fogyasztási szerződés. A bíróság a periratok alapján megállapította, hogy a szerződő felek között létrejött egyedi lízingszerződés részévé vált az üzletszabályzat a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 205/A. § (1)-(3) bekezdései alapján. A rPtk. 205/B. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az üzletszabályzatot az alperes megismerte és elfogadta, az részévé vált a szerződő felek megállapodásának, ezért az árfolyamkockázatról adott tájékoztatás vizsgálatához az üzletszabályzat releváns rendelkezéseit is vizsgálni és értelmezni kellett. Ennek során azt is figyelembe kell venni, hogy az egyedi lízingszerződésre a megkötésekor hatályos, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 3. § (1) bekezdés c) pontja alapján alkalmazni kell a Hpt. 203. § (1) – (2) bekezdését is (a 2/2014. PJE határozat III.1. pontja ugyanis a pénzügyi lízingszerződésre a Hpt. 203. § (6) – (7) bekezdésének az alkalmazását zárja ki). A rPtk. 205. § (3) bekezdése alapján pedig a devizahitel nyújtására irányuló egyedi lízingszerződés esetén is terheli a feleket az általános együttműködési és tájékoztatási kötelezettség a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről.

A deviza alapú hitelezés lényeges, a főszolgáltatás körébe eső eleme az árfolyamkockázat mértéke, viselése. Az Alkotmánybíróság a III/773/2015. AB határozatában kimondta, hogy az árfolyamkockázat a főszolgáltatás körébe eső elem, amely így a szerződés lényeges feltétele.

Megállapította továbbá a bíróság, hogy a felek között létrejött egyedi lízingszerződés, melynek részévé vált az üzletszabályzat a Ptk. 205/A. § (1)-(3) bekezdései alapján. A Ptk. 205/B. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az üzletszabályzatot az alperes megismerte és elfogadta, az részévé vált a szerződő felek megállapodásának, ezért az árfolyamkockázatról adott tájékoztatás vizsgálatához az üzletszabályzat releváns rendelkezéseit is vizsgálni és értelmezni kellett. Ennek során azt is figyelembe vette, hogy a Hpt. 3. § (1) bekezdés c) pontja alapján alkalmazni kell a Hpt. 203. § (1) – (2) bekezdését is (a 2/2014. PJE határozat III.1. pontja ugyanis a pénzügyi lízingszerződésre a Hpt. 203. § (6) – (7) bekezdésének az alkalmazását zárja ki). A Ptk. 205. § (3) bekezdése alapján pedig a devizahitel nyújtására irányuló egyedi lízingszerződés esetén is terheli a feleket az általános együttműködési és tájékoztatási kötelezettség a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről.

Az egyedi lízingszerződés utal a kirovó és a lerovó pénznem eltérésére, mértékadó devizanemként ugyanis a svájci frankot jelöli meg, a lízingdíjtarozás, a fizetendő lízingdíj részletek összegét pedig forintban adja meg. Az árfolyamváltozás lehetséges elszámolási módozatai közül az alperes a szerződésben foglaltak szerint a fix törlesztőrészletekkel rendelkező deviza alapú finanszírozást (normál deviza konstrukció) választotta.

A bíróság vizsgálta a per tárgyát képező lízingszerződés érvényességét, hogy az árfolyamkockázat alperes által történő viselésére vonatkozó szerződési rendelkezések (a kölcsön devizaneme: CHF) tisztességtelen szerződési

kikötések-e, az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás megtörtént-e felperes részéről, az árfolyamkockázat alperes által történő viselése tárgyában felperes jogelődje alperesnek megfelelő tájékoztatást adott-e. A bíróság leszögezi, hogy a Kúria hasonló tényállás (lízingszerződés árfolyamkockázati tájékoztatásának tisztességtelen volta miatti semmisség) mellett kifejtett jogalkalmazási gyakorlatától nem kíván eltérni (Gfv.VII.30.428/2019/5.).

A rPtk. 205. § (3) bekezdése értelmében a felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek, és figyelemmel kell lenniük egymás jogos érdekeire. A szerződéskötést megelőzően is tájékoztatniuk kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről.

A rPtk. 209. § (4) bekezdése szerint az általános szerződési feltétel és a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt feltétel tisztességtelenségét önmagában az is megalapozza, ha a feltétel nem világos vagy nem érthető.

A rPtk. 205. § (5) bekezdése szerint a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatók a főszolgáltatást megállapító, illetve a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési kikötésekre, ha azok egyébként világosak és érthetőek.

A 93/13/EGK irányelv 5. cikke szerint olyan szerződések esetében, amelyekben a fogyasztónak ajánlott valamennyi feltétel, vagy a feltételek némelyike írásban szerepel, ezeknek a feltételeknek világosnak és érthetőnek kell lenniük.

Jelen perben felperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy alperest az árfolyamkockázatról, annak lehetséges változásáról, korlátlan voltáról a felperesi jogelőd megfelelő időben és módon írásban tájékoztatta, azaz alperesnek az árfolyamkockázatról érthető és világos felvilágosítást adott, mely folytán alperes az árfolyamkockázattal és annak esetleges következményeivel tisztában volt, ily módon pedig felperesi jogelőd a Ptk. 205. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének eleget tett.

Felperes pedig a fentiek szerinti bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, az alperes árfolyamkockázatról való megfelelő tájékoztatásának megtörténtét igazoló bizonyítékot nem terjesztett elő. Felperes csak és kizárólag arra hivatkozott, hogy a szerződés VI. pontjában, valamint az ÁSZF 23., 24. és 25. pontjaival alperes árfolyamkockázatról való tájékoztatása iránti kötelezettségének eleget tett. Álláspontja szerint ugyanis az általa hivatkozott rendelkezések alapján az átlagos fogyasztó számára világos és egyértelmű volt, hogy ezen rendelkezések az árfolyamváltozásra vonatkoznak, hogy a mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében az árfolyamváltozást is meg kell fizetnie alperesnek, és hogy az árfolyamkockázat viselésének felső határa nincsen.

A bíróság azonban felperes ezen álláspontját nem osztotta, és a szerződés, valamint az ÁSZF felperes által megjelölt pontjait megvizsgálva akként foglalt állást, hogy ezen rendelkezésekbe foglalt tájékoztatás nem felel meg a 2/2014. PJE határozatban, az Európai Unió Bírósága C-51/17. számú ítéletében, illetve a 93/13/EGK irányelvben a fogyasztó árfolyamkockázatról történő tájékoztatása vonatkozásában meghatározott követelményeknek. Ugyanis ezen

Dunakeszi Járásbíróság

1.P.20.619/2021/11.

rendeletek nem tartalmaznak olyan világos és érthető tájékoztatást, amely alapján az észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó – és így alperes – azon következtetést vonhatta le, hogy az árfolyamkockázat valós. Erre tekintettel a Szerződés és az ÁSZF a perben hivatkozott árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezései a Ptk. 209. § (4) bekezdése alapján tisztességtelenek, mely folytán a 2/2014. PJE határozatban foglaltak alapján a perbeli szerződés érvénytelen.

A bíróság e körben rámutat arra, hogy a 93/13/EGK irányelv értelmében a fogyasztóval kötött szerződésbe foglalt szerződési feltételnek világosnak és érthetőnek kell lennie, mely rendelkezést a 2/2014. PJE határozat az árfolyamkockázatra vonatkozóan akként konkretizálja, hogy a pénzügyi intézménytől árfolyamkockázatról kapott tájékoztatás azon esetben nem felel meg a 93/13/EGK irányelvben foglaltaknak, ha az átlagosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó az árfolyamkockázat körében tett tájékoztatás folytán alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli. Ezen esetben a 2/2014. PJE határozatában rögzítetten az árfolyamkockázatról való tájékoztatást tartalmazó rendelkezés – mint nem világos és nem érthető, azaz nem megfelelő tájékoztatás – tisztességtelen.

Az árfolyamkockázat körében történő tájékoztatásra vonatkozó követelményeket pontosítja úgyszintén az Európai Unió Bírósága C-51/17. számú ítéletének 75. pontja, amelynek értelmében a fogyasztónak világos tájékoztatást kell kapnia arról, hogy a deviza alapú szerződés aláírásával bizonyos mértékű árfolyamkockázatot vállal, amely gazdaságilag nehezen viselhetővé válhat, amennyiben az a pénznem, amelyben jövedelmét kapja leértékelődik azon devizához képest, amely jelen esetben a teljesítendő lízingdíj alapja. A hivatkozott ítélet kimondja továbbá, hogy a pénzügyi vállalkozásnak kifejezetten fel kell hívnia a fogyasztó figyelmét az átváltási árfolyam lehetséges változásaira és a deviza alapú szerződéssel összefüggő kockázatokra.

Az Európai Unió Bíróságának (Curia) C-51/17. számú ítélete szerint a 93/13/EGK irányelv 4. cikkének (2) bekezdése magában foglalja azon követelményt, mely szerint az árfolyamkockázatról való tájékoztatásnak nemcsak alaki és nyelvtani szempontból, hanem a konkrét tartalom vonatkozásában is érthetőnek kell lennie a fogyasztó számára, azaz az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó ne csupán azt legyen képes felismerni, hogy a nemzeti fizetőeszköz a kirovó devizához képest leértékelődhet, hanem értékelni tudja egy ilyen feltételnek a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt, esetlegesen jelentős gazdasági következményeit is.

A Szerződés VI. pontjában és az ÁSZF 23., 24. és 25. pontjában foglalt árfolyamkockázatról való tájékoztatással pedig felperesi jogelőd a kifejtett követelményeknek nem tett eleget, abból az alperes számára nem vált világossá és érthetővé az árfolyamváltozás fizetési kötelezettségére milyen kihatással bír, azaz a Curia C-51/17. számú ítéletben foglaltak szerint nem került abba a helyzetbe, hogy felismerje az árfolyam változásának ügyletből származó fizetési kötelezettségeire gyakorolt esetlegesen jelentős gazdasági következményeit. Kiemeli a bíróság, hogy a felperes által hivatkozott tájékoztatást sem együtt, áttekinthető formában, hanem több helyütt adta, mely szintén a fogyasztónak hátrányos volt.

Emellett a bíróság kifejezetten rámutat arra, hogy a Kúria gyakorlata alapján nem tekinthető megfelelő tájékoztatásnak, ha az árfolyamkockázat viselése csupán kikövetkeztethető egy

Dunakeszi Járásbíróság
1.P.20.619/2021/11.

szerződés rendelkezéseiből, illetve azok együttes értelmezéséből, mint ahogy jelen esetben maga felperes is több rendelkezés együttes értelmezésére hivatkozik.

Mindezek alapján a Szerződés és az ÁSZF hivatkozott rendelkezései a Ptk. 209. § (4) bekezdése alapján tisztességtelenek azzal, hogy bár a Ptk. 209. § (4) bekezdése a perbeli szerződés megkötését követően lépett hatályba, ám az a már perbeli ügyletet megelőzően hatályba lépett 93/13/EGK irányelv átültetése, ily módon pedig a perbeli jogvitára alkalmazható.

Tekintettel pedig az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó rendelkezés a szerződéses főszolgáltatás körébe tartozik – annak lényegi eleme –, ennek tisztességtelensége a szerződés egészének érvénytelenségét eredményezi (2/2014. PJE határozat), hiszen annak kiesésével a szerződés teljesítése lehetetlenné válik, amely a Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján teljes érvénytelenséghez vezet. Érvénytelen szerződésre pedig jogot alapítani, illetve teljesítést követelni nem lehet.

A pénzügyi lízingszerződés, a megkötése idején irányadó, a rPtk-ban még nem szabályozott, olyan atipikus szerződés - mely a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) XX. Cím, LIX. fejezetében már nevesítve is megjelenik - egyaránt hordozza az adásvételi szerződés a pénzkötelmek (kölcson jogviszony), és a használati kötelmek (azaz a bérlet) tényállási elemeit. A lízingbeadó a későbbi lízingbevevő által kiválasztott lízingtárgy tulajdonjogát adásvételi szerződéssel az eladótól (szállítótól) szerzi meg, a beszerzési vételárat kiegyenlíti az eladó részére, majd a megkötött lízingszerződés alapján a lízingtárgyat tartós, határozott időre a lízingbevevő használatába adja, a lízingbevevő pedig ezért időszakonként visszatérően lízingdíjat köteles fizetni. A lízingbeadó a dolog beszerzési árát a lízingkulcs (lízingszorzó) alkalmazásával megnöveli, az így kalkulált lízingdíjat a tartós használat időtartama (futamidő) alatt a lízingbevevő időszakonként visszatérően lízingdíj-részletek formájában fizeti, majd a futamidő leteltével a lízingtárgy tulajdonjogát maradványértéken a lízingbeadótól megszerzi (Lásd: BDT 2007.155., EBD 2013.G.9. számú elvi döntés).

A tartós futamidő alatt a dolog a lízingbevevő használatába kerül, birtoklási joga a hatályos lízingszerződésen, a lízingbeadóval fennálló kötelmi jogviszonyon alapul. A lízingdíj ezért valójában két különböző szolgáltatás együttes ellenértéke: egyfelől a beszerzési ár részletekkel történő törlesztése, másfelől a lízingtárgy használati díja.

A pénzügyi lízing fogalmának a Hpt. 2. számú melléklete értelmező rendelkezései I.11. pontjában rögzített meghatározása szerint; *pénzügyi lízing* az a tevékenység, amelynek során a lízingbeadó ingatlan vagy ingó dolog (lízingtárgy) tulajdonjogát, illetve vagyoni értékű jogot a lízingbevevő megbízása szerint abból a célból szerzi meg, hogy azt a továbbiakban a lízingbevevő határozott idejű használatába adja oly módon, hogy az a lízingbevevő könyveiben kerül kimutatásra. A használatba adással a lízingbevevő jogosultságot szerez arra, hogy a szerződésben kikötött időtartam lejártával a lízingdíj teljes tőke- és kamattörlesztő része, valamint egy külön meghatározott maradványérték utólagos megfizetésével a dolgon ő, vagy az általa megjelölt személy tulajdonjogot szerezzen. A felek a szerződésben kötik ki a lízingdíj tőkerészét – amely a lízingbe adott vagyontárgy szerződés szerinti árával azonos –, valamint a díj kamatrészét és törlesztésének ütemezését. A Hpt. a pénzügyi lízing ellenszolgáltatásaként a lízingdíjat a tőke-törlesztő és kamattörlesztő részletek együttes összegében határozza meg.

A szerződéskötés időpontjában a rPtk. ugyan még nem szabályozta, de a gyakorlat és a Hpt.

Dunakeszi Járásbíróság
1.P.20.619/2021/11.

rendelkezési ismerték a lízing intézményét. A felek a szerződésben a lízingtárgyat és lízingdíjat meghatározták, ezért az akaratuk, és megállapodásuk nem kölcsönszerződés, hanem egyértelműen lízingszerződés létrehozására irányult. A lízingszerződéseknek létezik nyílt végű és zárt végű fajtája. A különbözőség abban áll, hogy a lízingbevevő a futamidő végén automatikusan megszerzi-e a lízingtárgy tulajdonjogát. Zárt végű lízingszerződéseknél a tulajdonszerzés az utolsó lízingdíj, vagy maradványösszeg megfizetésével automatikus, ez számviteli szempontból a termékértékesítéshez áll közel (2007. évi CXXVII. tv. 10. §), ezért a lízingbeadó a lízingbevevő felé számlát állít ki, és ekkor keletkezik a lízingbeadó áfa fizetési kötelezettsége (Áfa tv. 55. § (1) bekezdés). Ezen számla alapján a lízingbevevő a lízingtárgyat könyveiben nyilvántarthatja, és amortizálhatja.

A jelen esetben azért minősül a fentiekben körülírt tartalmi elemekkel rendelkező pénzügyi lízingszerződés zárt végűnek, mert a futamidő lejártával az utolsó lízingdíj szerződésszerű teljesítésével – mivel a felek kikötötték, hogy maradványérték nincs - a lízingbevevő automatikusan tulajdonjogot szerzett volna a lízingtárgyon. Az, hogy a maradványösszeg megjelölése nélkül határozták meg a lízingbevevő tulajdonszerzését nem teszi a lízingszerződést létre nem jött, vagy érvénytelen megállapodássá.

A jelen esetben azért minősül a fentiekben körülírt tartalmi elemekkel rendelkező pénzügyi lízingszerződés zárt végűnek, mert a futamidő lejártával az utolsó lízingdíj szerződésszerű teljesítésével – mivel a felek kikötötték, hogy maradványérték nincs - a lízingbevevő automatikusan tulajdonjogot szerzett volna a lízingtárgyon. Az, hogy a maradványösszeg megjelölése nélkül határozták meg a lízingbevevő tulajdonszerzését (Üsz. I/1.), nem teszi a lízingszerződést létre nem jött, vagy érvénytelen megállapodássá.

A felperes tényállítása (érvényes lízingszerződés felmondása) alapján lízingszerződésből eredő követelésként érvényesített jogként [rPp. 121. § (1) bekezdés c) és e) pont]) megjelölt módosított keresete az egyedi lízingszerződés érvénytelensége miatt nem alapos, az rPtk. 237. §-a alapján a szerződés érvényessé nyilvánítására nem volt kereseti kérelme a perben, csupán . érvényesíthető igények előterjesztése csupán részleges volt a perben, mivel a felperes csupán az alperes teljes kötelezését kérte a szerződésből eredően minden lízingdíj megfizetésére – mintha tartalmában a lízingszerződés azonos lenne egy kölcsönszerződéssel. Hangsúlyozza a bíróság, hogy a lízingszerződés a szerződéskötés időpontjában atipikus szerződésnek minősült, és a kölcsön törlesztőrészlete nem feleltethető meg a lízingdíjnak.

A lízingügylet több szerződésből álló folyamat, szerződések komplex rendszere, mely szükségszerűen magában foglalja a következőket: igénylőlap - előszerződés, melyben a felek arra vállalkoznak kötelezettséget, hogy egy meghatározott leendő lízingtárgyra vonatkozóan lízingszerződést fognak kötni; adásvételi szerződés, amely keretében a leendő lízingbe adó harmadik személytől megvásárolja a leendő lízingtárgyat, és így annak tulajdonosává válik; lízingszerződés, amely alapján a lízingbe adóval előszerződést kötött fél (lízingbe vevő) birtokába, használatába (hasznosításába) kerül a lízingtárgy, melyet használhat a havi szinten fizetendő ellenérték, a lízingdíj ellenében; a futamidő végén, az összes lízingdíj teljesítését követően adásvétel, illetve vételi jog címén a lízingbe vevő tulajdonjogot szerezhet a lízingtárgy felett.

A lízingbe adó köteles a) a lízingtárgy tulajdonjogát megszerezni a gyártótól (szállítótól); b) a lízingtárgyat a lízingbe vevő birtokába, használatába adni; c) a lízingtárgy és a hozzá kapcsolódó jogok vonatkozásában kellék- és jogszavatossági helytállásra; d) pénzügyi lízingnél a futamidő eltelte után lehetővé tenni a lízingbe vevő számára (automatikusan/maradványérték megfizetésével/vételi jog révén) a lízingtárgy tulajdonjogának megszerzését.

Dunakeszi Járásbíróság
1.P.20.619/2021/11.

A lízingbe adó jogosult a) a lízingdíjra; b) a lízingdíj késedelmes, vagy hiányos, vagy nem-fizetése esetén rendkívüli felmondásra; c) a lízingtárgy szerződés- és rendeltetésszerű használatának ellenőrzésére; d) a lízingtárgy szerződés- és rendeltetésellenes használata esetén az ilyen jellegű használat megszüntetésének követelésére, eredménytelen felszólítás esetén rendkívüli felmondásra és kártérítésre; e) a lízingtárgyat közvetlenül fenyegető veszély esetében a veszélyelhárítás követelésére, eredménytelen felszólításnál rendkívüli felmondásra és kártérítésre; f) egyéb indokú (pl.: a lízingbe vevő a lízingbe adó engedélye, hozzájárulása nélkül a lízingtárgyat harmadik személynek átengedi; a lízingbe vevő a megállapodásban kikötött határidőn belül nem köt a lízingtárgyra vagyombiztosítási szerződést etc.) rendkívüli felmondásra.

A lízingbe vevő kötelezettségei közé tartozik: a) a lízingtárgy átvétele; b) a lízingtárggyal kapcsolatos teherviselés és költségviselés; c) a kárveszélyviselés; d) a lízingdíjfizetési kötelezettség; e) a lízingbe adó ellenőrzésének tűrése; f) a lízingtípustól függően: fa) ha nem pénzügyi lízingről van szó, akkor a lízingtárgy visszaadásának kötelezettsége a futamidő végén, fb) ha nem viszontlízing esete forog fenn, tartózkodási kötelezettség a lízingtárgy harmadik személynek való átengedésétől.

A lízingbe vevő jogai az alábbiak: a) a lízingtárgy zavartalan birtoklásának és használatának joga, a lízingbe adó rendszerint a lízingbe vevő által már kiválasztott lízingtárgyat vásárolja meg, majd adja később lízingbe, ennek során a lízingbe vevő (megbízó) utasításai szerint jár el. A lízingbe adó a lízingtárgy eladóját – közreműködőjét – nem maga választja meg, ezért az eladó felróható magatartásáért a lízingbe adó a lízingbe vevő felé a közreműködőért való felelősséggel nem tartozik; b) kellek- és jogszavatossági igény érvényesítése; c) a lízingtárgy tulajdonjogának megszerzése a futamidő végén a pénzügyi lízingnél.

A lízingszerződés felmondásával kapcsolatban az alperesi vitatás után a felperes a 4/2021. PJE alapján nem tett bizonyítási indítványt, hogy bizonyítsa a szerződés felmondáskori valós alperesi tartozás összegét, így ezt a bíróság a terhére értékelte. Érvénytelen szerződésre pedig jogot alapítani, illetve teljesítést követelni nem lehet. Fentiekre tekintettel a bíróság nem tartotta indokoltnak a felmondás érvénytelenségének vizsgálatát, figyelemmel arra, hogy érvénytelen szerződést felmondani nem lehet.

A perben az alperes állította, hogy a gépjárművet a felperes visszavette tőle, a felperes, mint a gépjármű tulajdonosa e körben nem tett konkrét tényelőadást. A felperesi jogi képviselő az utolsó tárgyaláson kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy az autóról nincs a felperesnek tudomása, azt nem szerezte meg. A bíróság megállapítja, hogy a felperes a semmis szerződés alapján úgy kérte az alperesi fogyasztó teljes pénzügyi teljesítésre kötelezését, hogy az alapvető tényelőadását a lízingtárgyra tekintettel nem tette meg, úgy kérte lízingdíj megfizetését, hogy a lízingtárgyat az alperes használatába nem adhatta, a teljes alperesi teljesítés esetén a lízingtárgyat az alperes tulajdonába adni nem tudta volna. Mivel a felperes csak a keresete, jogcímét, petítumát módosította csak a lízingszerződés teljesítésére, ám tartalmában (tény-, jogállítást, jogi érvelés) fenntartotta - hogy kölcsönt nyújtott a jogelődje az alperesnek, és azt a kölcsön szabályai szerint kérte lebíráltni -, mindezek alapján a bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott és felperes keresetét elutasította.

Alperes perköltségigénnyel élt, ügyvédi munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerint a pertárgyérték 5%-ának megfelelő összegben kérte megállapítani, melynek összegszerűségét a felperes a közlés után nem vitatta, így

Dunakeszi Járásbíróság
1.P.20.619/2021/11.

a bíróság a felperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztessége okán az alperesi kérelemben előadottakkal egyezően kötelezte annak viselésére.

A fellebbezés joga a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontja alapján biztosított.

Dunakeszi, 2021. november 11.

s.k.

dr. Szabó Andrea

b í r ó

V É G Z É S:

A Dunakeszi Járásbíróság **Inhold Pénzügyi Zrt.** felperesnek az [REDACTED] alperes ellen deviza alapú lízingtartozás megfizetése iránt indított perében tanúsítja, hogy az 1.P.20.619/2021/11. számú ítélete 2022. január 19. napján jogerőre emelkedett, melynek tényéről a peres feleket jelen végzés megküldésével értesíti /Pp. 359. § (3) bekezdés/.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Dunakeszi, 2022. január 28.

dr. [REDACTED] s.k.

bírósági titkár